

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 600/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť Ing. S. S. a A.S., zastúpených advokátom JUDr. Milanom Šulvom, Advokátska kancelária AS Legal s. r. o., Hlučínska 1/11, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 23/2014 zo 17. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. S. S. a A. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2014 osobne do podateľne doručená sťažnosť Ing. S. S. (ďalej len „sťažovateľ 1“) a A. S. (ďalej len „sťažovateľ 2“; spolu len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tost 23/2014 zo 17. júna 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že voči sťažovateľom bolo 15. apríla 2013 vznesené obvinenie pre trestný čin podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona. V ten istý deň boli sťažovatelia zadržaní. Uznesením Špecializovaného trestného súdu Pezinok (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. Tp 27/13 zo 17. apríla 2013 boli zo zadržania prepustení. Na základe sťažnosti prokurátora uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 14/2013 z 23. apríla 2013 boli sťažovatelia po zrušení uznesenia špecializovaného súdu vzatí do väzby z dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Od 31. júla 2013 podali niekoľko žiadostí o prepustenie z väzby.

Dňa 25. septembra 2013 bola na sťažovateľov podaná obžaloba. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 4/2014 z 18. marca 2014 sa rozhodlo, že u sťažovateľov naďalej trvá dôvod väzby už len podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, teda pre obavy z kolúzneho konania.

Na hlavnom pojednávaní špecializovaného súdu 28. mája 2014 sťažovatelia podali žiadosť o prepustenie z väzby. Uznesením špecializovaného súdu sp. zn. PK-2 T 46/2013 z 28. mája 2014 bolo žiadosti sťažovateľov vyhovené a bolo rozhodnuté o ich prepustení z väzby. Na základe sťažnosti prokurátora uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 23/2014 zo 17. júna 2014 bolo uznesenie špecializovaného súdu o prepustení sťažovateľov z väzby zrušené a ich žiadosť bola zamietnutá.

Sťažovatelia vytýkajú najvyššiemu súdu predovšetkým to, že nedošlo k ich prepusteniu z väzby napriek tomu, že boli už zhromaždené všetky dôkazy, resp. podania obžaloby a pominuli obavy z kolúzneho konania.

V uvedenej súvislosti poukazujú na argumentáciu špecializovaného súdu, podľa ktorej obavy z kolúzneho konania vykonaním dokazovania pominuli. Naproti tomu najvyšší

súd v podstate žiadnu obavu z kolúzneho konania neodôvodnil a poukázal na to, že treba vypočúť ešte niekoľko neurčitých svedkov, pričom môže existovať ešte nejaká ďalšia neurčitá skutočnosť odôvodňujúca obavu z kolúzneho konania sťažovateľov. Toto stanovisko je v priamom rozpore s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva nielen pre neurčitost' odôvodnenia, ale aj v ďalších súvislostiach. Totiž možnosť mať vyšetovanie ovplyvňovaním svedkov alebo spolupáchateľov, resp. odstraňovaním dôkazov stráca postupne na relevancii, pokiaľ sú úkony už vykonané, resp. pokiaľ už boli zhromaždené všetky dôkazy, vyšetovanie bolo ukončené a bola podaná obžaloba. Riziko kolúzneho správania musí byť posudzované ako významne menej relevantné, ak už boli dôkazy zhromaždené, vyšetovanie ukončené a bola podaná obžaloba.

Ďalej sťažovatelia namietajú svojvôľu a nedostatočné odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu.

Podľa najvyššieho súdu obava z kolúzneho konania sťažovateľa 1 vyplýva z vyjadrenia svedkyne Z. (predtým spoluobvinenej), podľa ktorej sa jej mal sťažovateľ 1 v súdnej budove v pojednávacej miestnosti počas prestávky pred jej výsluchom na hlavnom pojednávaní verbálne i gestami vyhrážať, čo pociťovala ako hrozbu a obavu, že sťažovateľ 1 je skutočne schopný jej niečo urobiť. Táto obava sa podľa najvyššieho súdu prenáša aj na sťažovateľa 2, ktorý je v danej veci spoluobvineným. Špecializovaný súd v tejto súvislosti vykonal hĺbkovú analýzu výpovede svedkyne Z. a dospel k záveru o jej nedostatočnej dôveryhodnosti. Poukázal na významné rozpory v jej vyhláseniach (a aj vo vyhláseniach prokurátora), kontakt s prokurátorom, oznámenie skutočnosti až po dlhšom časovom odstupe a fakt, že nikto z prítomných sudcov, obhajcov, súdnych asistentov, verejnosti (vrátane novinárskej), dokonca ani prokurátor a príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže žiadne kolúzne konanie voči svedkyni nezaznamenali. Nezaznamenalo ho ani nahrávacie zariadenie. Najvyšší súd však bez akéhokoľvek kritického zhodnotenia prijal tvrdenia svedkyne a pritom sa nijako nevysporiadal s dôslednou analýzou špecializovaného súdu, ale ani s argumentáciou sťažovateľov. Najvyšší súd v zásade doslovne prevzal argumentáciu prokurátora uvedenú v jeho sťažnosti. Neprípustný je aj právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého námietka obhajoby o neexistencii obavy z kolúzneho správania u sťažovateľa 2 je nedôvodná, pretože v prípade oboch sťažovateľov ide o ich

spoločnú trestnú činnosť páchanú v spolupáchateľstve, pričom ako rodinní príslušníci úzko spolupracovali, majú znášať rovnakú trestnoprávnu zodpovednosť a majú rovnaký vplyv na svedkov a prístup k listinným dôkazom. Podľa názoru sťažovateľov pri rozhodovaní o existencii konkrétnej obavy z kolúzneho správania nesmie dôjsť k automatickému prenášaní tejto obavy z jedného spoluobvineného aj na ostatných len preto, že sú spoločne trestne stíhaní, resp. majú znášať rovnakú trestnoprávnu zodpovednosť a už vôbec nie preto, že sú rodinnými príslušníkmi. Alarmujúce je aj tvrdenie najvyššieho súdu, podľa ktorého doteraz pre konštatovanie existencie dôvodov kolúznej väzby postačovala len obava z kolúzneho správania sťažovateľov vyplývajúca najmä z charakteru a znenia žalovaného skutku, pričom teraz pristúpila k tomu aj konkrétna obava z ovplyvňovania svedkov zo strany sťažovateľa 1. Takto abstraktne formulovaná obava nemôže byť podkladom pre väzbu. Treba tiež dodať, že svedkyňa Z. už bola vypočutá a svoju výpoveď oproti minulým výpovediam nijako nezmenila, čo je v logickom rozpore s tvrdenou obavou. Navyše sťažovateľ 1 nebol v danej súvislosti dosiaľ z ničoho obvinený.

Sťažovatelia ďalej namietajú, že sa najvyšší súd nezaoberal možnosťou nahradenia ich väzby alternatívnymi prostriedkami a neprijal v tomto smere žiadne rozhodnutie.

V napadnutom uznesení sa totiž vôbec nezaoberal tým, či je možné využiť miernejšie prostriedky naplnenia účelu väzby. Konkrétne vôbec sa nezaoberal možnosťou nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a neprijal v tejto súvislosti žiadne rozhodnutia.

Potom sťažovatelia namietajú rýchlosť rozhodovania o ich väzbe.

Konkrétne uvádzajú, že najvyšší súd sa vôbec nezaoberal možnosťou nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a neprijal v tejto súvislosti žiadne rozhodnutie. Tým v konečnom dôsledku spôsobil porušenie práva na urýchlené rozhodnutie o väzbe, pretože do podania sťažnosti (za takmer tri mesiace) nebola preskúmaná možnosť nahradenia väzby alternatívnymi prostriedkami.

Okrem toho sťažovatelia namietajú, že sú vo výkone väzby i napriek uplynutiu celkovej lehoty jej trvania.

Sťažovatelia boli najvyšším súdom vzatí do väzby pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona. V prípade prečinu v zmysle ustanovenia § 76 ods. 6 písm. a) Trestného poriadku celková lehota väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Pritom sťažovatelia v čase podania sťažnosti boli vo väzbe už viac ako 15 mesiacov. Sťažovatelia mali teda vykonávať väzbu výlučne pre prečin. Každé ďalšie rozhodnutie o väzbe bolo rozhodnutím o ďalšom trvaní väzby založenej rozhodnutím o vzatí do väzby. Týmito rozhodnutiami sa preskúmavala zákonnosť pozbavenia slobody na základe rozhodnutia o vzatí do väzby, pričom výrok rozhodnutia nikdy neobsahoval výkon väzby pre zločin, ale len pre prečin.

Sťažovatelia v ďalšom namietajú vzhľadom na okolnosti prípadu aj dĺžku ich väzby, ktorá je neprimeraná a nespĺňa požiadavku na pozbavenie slobody len na nevyhnutný čas.

Túto námietku sťažovatelia odôvodňujú s poukazom na už uvedené skutočnosti. Zároveň zdôrazňujú, že doterajšia dĺžka trvania ich väzby aj sama osebe je vzhľadom na postup v trestnom konaní neprimeraná. Väzba trvá nepretržite od 23. apríla 2013, teda viac ako 15 mesiacov, pričom vyšetrowanie bolo 27. augusta 2013 skončené a 25. septembra 2013 bola podaná obžaloba.

Napokon sťažovatelia tvrdia, že boli odňatí zákonnému sudcovi.

Námietka je založená na tom, že o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu špecializovaného súdu rozhodoval namiesto v minulosti náhodne prideleného druhého senátu tretí senát najvyššieho súdu bez opory v zákone a rozvrhu práce, čím podľa názoru sťažovateľov došlo k ich odňatiu zákonnému sudcovi.

Sťažovatelia navrhujú vydať tento nález:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím zo dňa 17.6.2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 23/2014 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1, 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. *Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 23/2014 zo 17.6.2014 zrušuje a prikazuje, aby sťažovateľov neodkladne prepustiť z väzby na slobodu.*

3. *Sťažovateľom priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 15.000 Eur pre sťažovateľa v I. rade a 15.000 Eur pre sťažovateľa v II. rade, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet ich právneho zástupcu do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.*

4. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť náhradu trov konania sťažovateľom na účet ich právneho zástupcu do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.*“

II.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 23/2014 zo 17. júna 2014 vyplýva, že ním bolo zrušené uznesenie špecializovaného súdu sp. zn. PK-2 T 46/2013 z 28. mája 2014 o prepustení sťažovateľov z väzby a ich žiadosti o prepustenie z väzby boli zamietnuté s tým, že dôvody väzby uvedené v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku naďalej trvajú.

Podľa názoru najvyššieho súdu treba súhlasiť so sťažnostnou námietkou prokurátora, podľa ktorej vo veci má byť vypočutých asi ešte deväť svedkov vrátane Z. a S. a je potrebné eliminovať obavu z ich možného ovplyvňovania z pohľadu nových skutočností, ktoré sa mali udiť v súdnej budove počas výsluchu svedkyne Z. Špecializovaný súd sa opieral aj o uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 15/2014 zo 14. mája 2014, z ktorého citoval, že priame pôsobenie na svedkov počas prípravného konania nebolo zo strany sťažovateľov zaregistrované. Toto uznesenie najvyššieho súdu ostalo zrejme nedostatočne pochopené, pretože určité náznaky z možného ovplyvňovania sú aj vo výpovedi svedka S., ale najmä zo znenia skutku vyplýva, že došlo k ovplyvňovaniu pracovníkov daňového úradu a manipulovaniu s nimi na účely vytvárania atmosféry, vďaka ktorej pracovníci daňového úradu dávali žiadané informácie. Trestný poriadok podmieňuje možnosť vzatia obvineného do väzby pre existenciu dôvodnej obavy vyplývajúcej buď z konania obvineného, alebo z ďalších konkrétnych skutočností. Aj v tomto smere treba prisvedčiť prokurátorovi, že

dosiaľ postačovala obava z kolúzneho správania sťažovateľov vyplývajúca najmä z charakteru a znenia žalovaného skutku, avšak teraz pristúpila k tomu i konkrétna obava z ovplyvňovania svedkov sťažovateľom 1. Svedkyňa Z. vo vyjadrení tvrdí, že sťažovateľ 1 sa jej v súdnej budove v pojednávacej miestnosti počas prestávky pred jej výsluchom na hlavnom pojednávaní verbálne i gestami vyhrážal, konanie sťažovateľa 1 pociťovala ako hrozbu a vznikla u nej obava, že sťažovateľ 1 („S.“) je skutočne schopný jej niečo urobiť. V tejto súvislosti bolo aj začaté trestné stíhanie, a preto konštatovanie špecializovaného súdu a obhajoby, že takéto konanie sa nestalo a že nie je možné veriť tvrdeniam svedkyne, je prinajmenšom predčasné. Dosiaľ zadovážené dôkazy, výsluch svedkyne Z. a s tým súvisiace listinné dôkazy sú dostatočným podkladom pre konštatovanie, že je reálna obava z možného ovplyvňovania svedkov, čím je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. V súvislosti s námietkou obhajoby, že obava z kolúzneho správania nie je daná u sťažovateľa 2, je potrebné opäť súhlasiť s prokurátorom, podľa ktorého v prípade oboch sťažovateľov ide o ich spoločnú trestnú činnosť páchanú v spolupáchateľstve, pričom títo ako rodinní príslušníci úzko spolupracovali a majú znášať rovnakú trestnoprávnu zodpovednosť. Zároveň majú rovnaký vplyv na svedkov a prístup k listinným dôkazom.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Tú časť sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1, 2 a 3 dohovoru, treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Porušenie uvedených článkov ústavy a dohovoru namietajú sťažovatelia bez toho, aby v podanej sťažnosti ustálili, v ktorých konkrétnych okolnostiach vidia porušenie označených práv. Aj napriek uvedenej skutočnosti však, teda vo všeobecnej rovine, možno dospieť k záveru, že v danej veci k porušeniu uvedených práv zrejme nemohlo dôjsť.

Sťažovateľmi označené práva sú právami procesného charakteru, ktoré tvoria súčasť základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie.

V danej veci ide o konanie a rozhodovanie týkajúce sa ďalšieho trvania väzby. V prípade konania a rozhodovania o väzbe treba procesné práva obvinenej osoby na súdnu ochranu, resp. na spravodlivé súdne konanie považovať za súčasť čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru. Nejde teda o práva, ktoré sú zakotvené v tých článkoch ústavy a dohovoru, ktoré sú už uvedené (De Wilde proti Belgicku, Winterwerp proti Holandsku).

Pokiaľ ide o konkrétne, skutkovými okolnosťami vyjadrené námietky sťažovateľov, treba uviesť nasledovné:

Námietka, podľa ktorej nedošlo k prepusteniu sťažovateľov, hoci už boli zhromaždené všetky dôkazy a bola podaná obžaloba, ďalej námietka, podľa ktorej uznesenie najvyššieho súdu je svojvoľné a nedostatočne odôvodnené, a napokon námietka, podľa ktorej vzhľadom na okolnosti prípadu treba dĺžku väzby považovať za neprimeranú, sa vo svojej podstate týkajú rovnakého okruhu rozhodujúcich okolností, a preto ústavný súd považuje za vhodné hodnotiť ich spoločne. Možno konštatovať, že tieto tri námietky sú zjavne neopodstatnené.

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu nemožno mať nijaké pochybnosti o tom, že za hlavný dôvod kolúznej väzby považoval správanie sťažovateľa 1, ktorý sa mal slovne a gestikuláciou vyhrážať svedkyňi Z. spôsobom, ktorý vzbudil u nej vážnu obavu. Evidentne preto nezodpovedá skutočnosti sťažnostné tvrdenie, podľa ktorého najvyšší súd v podstate žiadnu obavu z kolúzneho konania neodôvodnil. Z pohľadu ústavného súdu možno považovať za dostatočný záver najvyššieho súdu, ktorý na rozdiel od špecializovaného súdu priznal tvrdeniam svedkyne Z. potrebnú mieru vierohodnosti. Za dostatočne relevantnú možno považovať aj tú úvahu najvyššieho súdu, v ktorej vysvetľuje, prečo treba v danej konkrétnej situácii považovať kolúzne správanie sťažovateľa 1 za významné aj pre posúdenie existencie obavy z kolúzie u sťažovateľa 2, hoci tento sám sa podľa tvrdenia svedkyne Z. kolúzne nesprával. Znamená to tiež, že dĺžku trvania väzby nemožno hodnotiť za súčasného stavu ako neprimeranú, teda prevyšujúcu čas nevyhnutnej potreby.

Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd aj námietku, podľa ktorej sa najvyšší súd nezaoberal možnosťou nahradenia väzby sťažovateľov alternatívnymi prostriedkami a neprijal v tomto smere žiadne rozhodnutie, ako aj vecne s tým súvisiacu námietku, podľa ktorej sa o väzbe nerozhodlo s osobitným urýchlením práve preto, že sa najvyšší súd

nezaoberal možnosťou nahradenia väzby dohľadom mediačného a probačného úradníka a neprijal v tejto súvislosti žiadne rozhodnutie.

Ústavný súd sa už vyjadril k tejto námietke vo svojich rozhodnutiach o predošlých sťažnostiach sťažovateľov, ktoré sa týkali v podstate rovnakej skutkovej situácie, keď v konaní o prepustenie z väzby nebolo nahradenie väzby miernejšími prostriedkami navrhnuté (I. ÚS 35/2014, I. ÚS 314/2014, II. ÚS 522/2014). Ústavný súd vtedy uviedol, že hoci pri rozhodovaní o väzbe sú všeobecné súdy povinné zvážiť aj všetky možnosti nahradenia väzby miernejšími prostriedkami poskytnutými Trestným poriadkom, v rámci odôvodnenia rozhodnutia je povinnosťou všeobecného súdu vysporiadať sa len s rozhodnutím o tých prostriedkoch, ktorých použitie v konaní bolo navrhnuté. V danom prípade sťažovatelia takýto návrh nepredložili.

Vzhľadom na uvedené ani jedna z námietok majúcich rovnaký skutkový základ neobstojí.

Námietku sťažovateľov, podľa ktorej sú vo výkone väzby i napriek uplynutiu celkovej maximálne prípustnej lehoty jej trvania, treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Sťažovatelia tvrdia, že maximálne prípustná dĺžka ich väzby bola 12 mesiacov, keďže boli vzatí do väzby pre podozrenie zo spáchania prečinu. Za daného stavu s prihliadnutím na uvedenú argumentáciu by sa z pohľadu ústavného súdu javilo ako

logické, aby podanú žiadosť o prepustenie z väzby (ktorá bola predmetom konania) zdôvodnili sťažovatelia predovšetkým práve tvrdením, že ich väzba sa mala po uplynutí 12 mesiacov bez ďalšieho ukončiť, a práve na tomto základe mali žiadať o prepustenie z nej. Napriek tomu však sťažovatelia žiadosť o prepustenie z väzby odôvodnili neexistenciou dôvodov pre jej ďalšie trvanie. Potom, ako špecializovaný súd ich prepustil z väzby pre pominutie obavy z kolúzneho konania (nie teda pre uplynutie maximálne prípustnej lehoty trvania väzby), ani vo vyjadrení k sťažnosti prokurátora proti prepusteniu z väzby (teda ani v opravnom konaní) neargumentovali uplynutím zákonnej lehoty. Tento argument použili teda sťažovatelia po prvýkrát až v konaní vedenom ústavným súdom.

Možno uzavrieť, že sťažovatelia ani v konaní vedenom špecializovaným súdom, ale ani v opravnom konaní vedenom najvyšším súdom vôbec nevyužili účinnú možnosť domáhať sa ochrany teraz uplatňovaného práva. To zakladá neprípustnosť tejto časti sťažnosti. Navyše treba tiež uviesť, že sťažovatelia ani len netvrdili (tým menej preukázali), že túto námietku neuplatnili z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Neprichádzal preto ani do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Napokon sťažovatelia namietajú, že boli odňatí zákonnému sudcovi, pretože v opravnom konaní na najvyššom súde rozhodoval namiesto v minulosti náhodne prideleného druhého senátu tretí senát bez opory v zákone a rozvrhu práce.

Podľa názoru ústavného súdu uplatnená námietka nemá náležitosti predpísané zákonom. Je to tak preto, že sťažovatelia vôbec neuviedli, v rozpore s ktorým ustanovením zákona a rozvrhu práce má byť namietaný postup, ani to, ktorý senát najvyššieho súdu bol v súlade s rozvrhom práce podľa ich názoru príslušný na prerokovanie sťažnosti. Zo samotnej skutočnosti, že v minulosti rozhodoval senát najvyššieho súdu „2 Tost“, nemožnorobiť žiadne závery pre nasledujúce rozhodovanie v konaní o väzbe, pričom sťažovatelia neuviedli žiadne odôvodnenie na podporu tohto názoru, ale ani žiadny iný argument (mutatis mutandis II. ÚS 522/2014).

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2014